

РЕШЕНИЕ

№ 17531

гр. София, 08.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 16.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4736** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 211 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Г. Ц. Д., с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Ц. от САК, срещу заповед рег. № 513з-4281/19.04.2024 г. на Директора на СДВР, с която на същия на основание чл.204, т.3 вр. чл.203, ал.1, т.13 вр. чл.197, ал.1, т.6 вр. чл.194, ал.2, т.4 ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на държавен служител. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на обжалвания от него административен акт като издаден при неправилна квалификация на извършеното дисциплинарно нарушение като такова по чл.203, ал.1, т.13 ЗМВР. Счита, че макар и извършените от него действия да представляват дисциплинарно нарушение, за него би могло да се наложи различно от най-тежкото дисциплинарно наказание. Изтъква, че в хода на дисциплинарното производство ответникът не е изследвал всички относими факти и обстоятелства. Поддържа, че не е обсъдил всички събрани доказателства. Сочи също така, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон, при превратно упражняване на власт и не съответства на целта на закона. При тези съображения моли за отмяната ѝ и присъждане на направените по делото разноски. В с.з. жалбоподателят, чрез процесуалния си представител - адв. Ц. от САК, поддържа жалбата на наведените в нея основания и желае постановяване на решение в този смисъл.

Ответникът – Директорът на СДВР, чрез пълномощника си главен юрисконсулт С., оспорва жалбата, като неоснователна. Излага подробни съображения в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Предмет на оспорване е заповед рег. № 513з-4281/19.04.2024 г. на Директора на СДВР, с която на същия е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на държавен служител на осн. чл.204, т.3 вр. чл.203, ал.1, т.13, пр.2 вр. чл.197, ал.1, т.6 вр. чл.194, ал.2, т.4 ЗМВР – неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Връчена е лично на държавния служител на 19.04.2024 г. в 16.35 часа.

Не е спорно, че към датата на издаване на оспорената заповед жалбоподателят Г. Ц. Д. е заемал длъжността полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ при СДВР, назначен със заповед № 513з-12342/19.08.2020 г. на Директора на СДВР.

Дисциплинарното производство срещу него е образувано на основание чл.207, ал.1, т.2 ЗМВР, със заповед на Директора на СДВР рег. № 513з - 504/19.01.2024 г., изменена със заповед рег. № 513з - 2900/16.03.2024 г. във връзка с постъпила докладна записка рег. № 3382р-2099/17.01.2024 г. от ВПД Началник на 07 РУ - СДВР. С цитираната заповед е назначен дисциплинарно-разследващ орган - комисия от четирима служители на дирекцията.

Държавният служител се е запознал срещу подпис със заповедта на 19.01.2024 г. На 23.01.2024 г. на Д. е отправена покана след запознаване да даде писмени обяснения. Оспорващият се е възползвал от даденото му право и на 25.01.2024 г. е депозирал писмени обяснения (л. 105-108). В тях той посочва, че през месец ноември 2023 г. колегата му П. К. казал, че по време на нощна смяна на адрес в[жк], бл.13 за оказване на съдействие на колеги във връзка с операция по разкриване на наркотични вещества, при проверка в стая № 5А на ет.5 (към която погрешно били насочени първоначално), е взел златно колие. След като установили, че претърсването следва да се извърши в съседното помещение, полицейските служители се преместили там. Д. посочва, че колегата му К. споделил за взетия синджир след два дни, когато двамата били извикани от началника си във връзка с подаден сигнал за изчезнало златно колие от помещението, в което се намирали първоначално. След това двамата решили, че синджирът може да бъде намерен от някого и да се върне на мястото, от което е отнет, за да няма последствия за К.. Затова Д. се свързал с Л. П. и му предал получения преди това от К. синджир. П. от своя страна го предал на своя позната и обяснил, че тя ще се оправи по нататък. Д. обяснява, че съдействайки на колегата си да не понесе негативни последствия, е бил воден от чувство за колегиалност.

В хода на дисциплинарното производство са взети писмени сведения от полицейските служители, участвали в операцията по разкриване на наркотични вещества, от обитателите на стаите в студентското общежитие, от посочените от Д. лица, от полицейските служители, извършили проверка след подадения сигнал за извършена кражба. Към материалите по дисциплинарното производство са приобщени доказателства, събрани в хода на образуваното по случая досъдебно производство, вкл. свидетелски показания, протоколи от извършени разпознавания на лице, протокол за оглед на веществени доказателства, албум към него и др.

Комисията е приключила проверката с обобщена справка рег. № 513р-40461/15.04.2024 г., в която е направено предложение за налагане на Д. на дисциплинарно наказание „уволнение“. Оспорващият е бил запознат с обобщената справка на 15.04.2024 г., като на същата дата му е дадена възможност да даде допълнителни писмени обяснения. Д. е депозирал обяснение на 16.04.2024 г. (л. 109-110), в което е обяснил, че по време на нощната си смяна в края на м. ноември 2023 г. в скрин в погрешно проверявано помещение в студентското общежитие, е видял златен ланец. Тъй като преценил, че е скъпа вещ и е възможно да е придобита по престъпен начин или да служи като разменна стока за наркотични вещества, решил да го вземе и впоследствие да предаде в районното управление, за което да бъде съставен протокол. Тъй като в този момент колегата му го извикал да съдейства в съседната стая при претърсването, той прибрал ланеца в

джоба на униформата си и при прибирането си вкъщи установил, че е забравил да го предаде в районното управление. След това, за да избегне подигравки от колегите си, Д. решил, че може да излезе от неловката ситуация като някой случайно намери бижутото и го предаде в полицията, за реализирането на което се свързал с Л. П..

Вземайки предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, Директорът на СДВР е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за налагане на посоченото наказание спрямо държавния служител Г. Д., поради което е издал оспорената заповед.

Като доказателство по делото е приета кадрова справка за оспорващия рег. № 513р-8987 от 23.01.2024 г. (л. 228), видно от която същият не е бил наказван, по време на службата си в МВР и е бил награждаван веднъж с „писмена похвала“.

По случая е образувано досъдебно производство № 567/2023 г., пр.пр. № 58612/2023 г. по описа на Софийска районна прокуратура (СРП), по което с постановление от 06.02.2024 г. Г. Д. е привлечен в качеството на обвиняем за това, че на 17.11.2023 г. в [населено място],[жк], бл.13 (студенско общежитие), ет.5 от шкаф с чекмеджета в стая № 5А, отнел чужда движима вещ – 1 бр. златен ланец от жълто злато, с плетка от елипсоидни елементи, 14 карата, с тегло 15,75 грама, на стойност 1890.00 лева, ведно със закачен на него златен кръст от жълто злато, с разпятие от бяло и жълто злато, 14 карата, с тегло от 4,70 грама, на стойност от 564.00 лева, с общо тегло 20,45 грама, на обща стойност от 2454.00 лева, от владението на Х. Х. Н., без негово съгласие, с намерение противозаконно да го присвои, като кражбата е извършена от лице, по чл.142, ал.2, т.6 от НК – лице от състава на Министерството на вътрешните работи, назначен на длъжност полицай в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ – СДВР, съгласно заповед № 513з-12342/19.08.2020 г., в сила от 20.08.2020 г. на Директора на СДВР - престъпление по чл. 195, ал.1, т.9 вр. чл.194, ал. 1 от НК.

Във връзка със заявеното от процесуалния представител на жалбоподателя за образувано н.о.х.д. № 6763/2024 г. по описа на СРС, НО, 134 състав, е изискана справка за движението на делото. В писма от СРС с изх. № 37275/11.07.2025 г. и изх. № 116245/12.11.2025 г. е отразено, че по н.о.х.д. № 6763/2024 г. е постановена присъда, която е подписана с особено мнение и срещу която е постъпил протест от СРП и предстои въззивна проверка.

Административен Съд С. - град, I отделение, 46-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на Г. Д. лично на 19.04.2024 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена на 30.04.2024 г., в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, компетентния административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 197, ал. 1, т. 6, чл. 194, ал. 2, т. 4 и чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР, а именно че с деянието си Г. Д. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се следното: нарушил е т. 15, 19, 20 и 24 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, за което на основание чл. 203, ал. 1, т. 13 се налага дисциплинарно наказание „уволнение“.

Съгласно чл. 205 от ЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за

извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. То започва с писмена заповед, единствено при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 2 - 15 от ЗМВР. В разглеждания случай е налице заповед за образуване на дисциплинарно производство, поради което не се констатира нарушение на административно-производствените правила в тази връзка. По делото няма данни оспорващия да е бил изслушван. Доколкото разпоредбата на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР предвижда алтернативно изслушване или приемане на обясненията на държавния служител, в случая с приемането на обясненията на Г. Д., дисциплинарно-наказващият орган е се е освободил от задължението си да го изслуша.

Съгласно разпоредбата на чл. 204, т. 3 от ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди на служители на висши ръководни и ръководни длъжности - за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 6. В разглеждания случай е безспорно, че наказанието е наложено от Директора на СДВР - служител на ръководна длъжност, а Г. Д. не е бил назначен на висша ръководна длъжност.

Преценявайки събрания в хода на дисциплинарното дело доказателствен материал, съдът намира изводите, до които е достигнал административния орган за правилни и обосновани по следните съображения.

В депозираните на 16.04.2024 г. писмени обяснения, дадени в хода на дисциплинарното производство, както и в жалбата, оспорващият не отрича, че на 17.11.2023 г. от скрин в проверявано помещение в студентско общежитие е взел златен синджир, прибрал го е в джоба на униформата си, не е съставил надлежен документ и впоследствие не го е предал в районното управление. Като причина за прибирането на накита изтъква възможността бижутото да е придобито по престъпен начин или да служи като разменна стока за наркотични вещества. Още по-неуместно звучи твърдението, че за да избегне подигравки от колегите си, Д. решил, че може да излезе от неловката ситуация като някой случайно намери бижутото и го предаде в полицията.

Настоящият съдебен състав не приема като оправдание за поведението на Д. тези негови твърдения.

Видно от дадените в хода на дисциплинарното производство сведения от колегите на оспорващия, показания на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели и извършените разпознавания, Г. Д. недвусмислено е разпознат като полицейският служител, извършвал проверка в помещение в студентското общежитие, към което погрешно е бил насочен, и от което е отнел златен синджир, собственост на Х. Н., както и е посочен като лицето, осъществило контакт с Л. П. и с В. Й., стремежи се впоследствие да прикрие действията си във връзка с откраднатата вещ.

Изложеното мотивира съда да приеме, че Г. Д. съвсем умишлено и при ясно съзнание е взел процесната вещ с намерение да я присвои.

Като защитна версия, при това неубедителна и житейски нелогична, следва да се приеме твърдението, че за да избегне подигравки от колегите си и да излезе от неловката ситуация, Д. решил, че може някой случайно намери бижутото и го предаде в полицията. Този извод намира опора и в първоначално поддържаните от Д. твърдения в писмените му обяснения от 25.01.2024 г., че колегата му П. К. е отнел златния синджир, а той, воден от чувство за колегиалност, му съдействал като се свързал с Л. П. да организират „случайното“ намиране на накита и връщането му на мястото, от което е отнет.

С тези си действия Г. Д. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина.

При издаването на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, тя е издадена в предписаната от закона форма.

В нея са описани подробно фактическите обстоятелства, касаещи извършването на нарушението, изброени и анализирани са събраните доказателства и са цитирани точно нарушените правни

норми. Деянията на оспорващия по никакъв начин не се съвместяват с основните задълженията на служителите от МВР да спазват Конституцията и законите в страната. Г. Д. е нарушил т. 15 - държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме, т. 19 - държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява, т. 20 - държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си и т.24 - Държавният служител изпълнява стриктно и безпристрастно своите професионални задачи, като носи отговорност за своите действия или бездействия от Етичния Кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Събраните доказателства в хода на административното производство водят до категоричен извод, че Г. Д. е взел от проверявано от него помещение в студентско общежитие чужда вещ, укривил я е в джоба на униформата си със съзнателното намерение да я присвои. След като е бил извикан от началника си по повод подаден сигнал от пострадалия за извършената кражба на златния синджир, Д. се свързал с Л. П. и с В. Й., които помолил да инсценират „случайното“ намиране на накита, очевидно надявайки се по този начин за избегне последствията от действията си.

Съдът не може да приеме, че се налице смекчаващи отговорността обстоятелства. В случай, че Д. е имал намерение да предаде ланеца по надлежния ред, това е следвало да стане веднага при откриването му или най-малкото да насочи разследващите служители към тази вещ, ако е имал съмнения, че е придобита по престъпен начин, а не първоначално да твърди, че колегата му я е отнел, а впоследствие да обяснява, че е имал намерение да избегне подигравките на другите служители. Неправомерните му действия са последователни, умишлени и детайлно насочени към присвояване на чужда движима вещ. В разглеждания казус е без значение на какъв етап е наказателното производство, образувано по случая, по което Д. е подсъдим, още повече, че постановената първоинстанционна присъда е подписана с особено мнение, мотивите към нея не са изготвени от съдебните заседатели и срещу присъдата е постъпил протест от прокурора. Според становището, застъпено в константната съдебна практика липсата на наказателна отговорност не изключва наличието на дисциплинарна отговорност за едно и също деяние на държавния служител.

Събраните в хода на административното производство доказателства сочат безусловно, че с действията си Г. Д. е нарушил Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, което станало известно на широк кръг лица – пострадалия и останалите обитатели на съседните помещения в студентското общежитие, полицейски служители от 07 РУ-СДВР и трети лица (П. и Й.). Съгласно чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР извършеното представлява тежко дисциплинарно нарушение, несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. С извършването му се уронва престижът на службата.

Безупречното поведение на служителите на МВР е задължително за тях както по време на изпълнението на служебните им задължения, така и извън службата им. Полицейските органи са един главните символи на държавността и законността и действията им са от огромно значение за доверието на гражданското общество в институциите. Ако тези действия са в разрез със закона или дори с общоприетите норми за поведение, това ще доведе до загуба на доверие сред гражданите и до нежелание за спазване на утвърдения ред на държавно управление. Съдът намира за неоснователни оплакванията, касаещи неспазване на процедурата при провеждането на дисциплинарното производство.

Дисциплинарното производство е започнало с нарочен акт, с който оспорващият е бил запознат. Административният орган е дал възможност на Г. Д. да участва в производството, като същият е могъл да дава писмени обяснения, през различни етапи на развитието му. По преписката са

събрани достатъчно доказателства, от които може да се направи преценка за поведението на държавния служител и за последствията от него.

При определяне вида и размера на наказанието е взета предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Както бе посочено по-горе деянието на Д. по своя характер се явява изключително тежко нарушение на служебната дисциплина, тъй като същото е със значителни вредни последици - уронва се престижа и авторитета на МВР и се създава недоверие у гражданите в институциите, което трябва да защитава техните права и да извършват превенция срещу административни нарушения и престъпления. Административният орган е взел предвид цялостното поведение на оспорващия по време на службата му в 07 РУ - СДВР. Видно от кадровата справка, той е бил награждаван с индивидуална писмена похвала, но това обстоятелство не намалява тежестта на извършеното от него нарушение.

Административният орган е издал оспорената заповед в сроковете по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 196, ал. 2 от ЗМВР дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В разглеждания случай установяването на нарушението е станало след събирането на доказателства от дисциплинарно-разследващата комисия. Проверката е завършила с обобщената справка на комисията 15.04.2024 г., в която комисията е направила извода за извършено нарушение. От тази дата тече и преклузивният двумесечен срок за налагане на наказанието.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила.

С оглед на това жалбата на Д. срещу заповедта за наложено му на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното му правоотношение, следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора по отношение на направените разноски, ответникът, чрез пълномощника си е поискал такива, поради което съдът дължи присъждането им.

При този изход на спора следва да се уважи претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция на осн. чл. 143, ал.3 от АПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на Министерство на вътрешните работи следва да се присъди сумата от 102. 26 евро.

Така мотивиран Административен съд София-град, I отделение, 46-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Ц. Д., с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Ц. от САК, срещу заповед рег. № 513з-4281/19.04.2024 г. на Директора на СДВР, с която на същия е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на държавен служител.

ОСЪЖДА Г. Ц. Д., с ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР сумата от 102. 26 евро разноски по делото. Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за изготвянето му.

Съдия:

